

עפ"ת 27207/04/13 - הלאל בדראן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 27207-04-13 בדראן נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

מערער
נגד
מדינת ישראל

הלאל בדראן
מדינת ישראל

פסק דין

לפניי ערעור על פסק דין תעבורה שניתן בבית משפט תעבורה מרכז בתיק תת"ד 5754-07-10 (כב' השופט אלי אנושי) מיום 7.3.13, במסגרתו הורשע המערער בעבירות של אי שמירת מרחק, עבירה לפי תקנה 49א לתקנות תעבורה, נהיגה רשלנית, עבירה לפי סעיף 63(2) + 38(2) לפקודת התעבורה וגרימת נזק, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 25.7.10 הוגש נגד המערער כתב אישום לפיו ביום 29.9.2009 שעה 17:45 בקירוב, נהג המערער בצומת כביש 40 עם כביש 431, המערער לא שמר מרחק מספיק המאפשר לו לעצור בכל עת ולמנוע תאונה והתנגש בחלקו האחורי של רכב פרטי מסוג פולו. כתוצאה מההתנגשות הפולו, נדחף קדימה והתנגש ברכב מסוג סובארו. בתאונה זו ניזוקו הרכבים והנהגים המעורבים נחבלו בגופם.

בנימוקי הערעור מציין המערער, כי לאור העדויות בתיק, קרי, דו"ח בוחן, עדות נהגת הסובארו, עדות נהג הפולו, לא ניתן לקבוע באיזה נקודה במחלף התרחשה התאונה המתוארת בכתב האישום. מדובר במחלף גדול ומסורבל עם מספר נתיבי תנועה, מספר רמזורים לכיוונים שונים.

לטענת המערער, המתואר בכתב האישום הוא מינורי ולא מקצועי ואין בו פירוט או הסבר למה שקרה באותו יום.

מוסיף וטוען המערער, כי בהודעה לחברת הביטוח נהג הפולו יפת ניסים ציין, כי המקום בו ארעה התאונה הינו "כביש 431 ירידה". מדובר בהודעה לחברת הביטוח מיום 30.9.09. בהודעה נוספת מיום 1.10.09 טוען יפת ניסים, כי מיקום התאונה הוא "כביש 40".

כמו כן טוען לסתירה בין הודעות נהג הפולו יפת ניסים, לבין הודעות נהגת הסובארו גב' יהודית לעניין מיקום התאונה.

עוד נטען, כי השוטר תיקן עדות ניסים יפת, התאים אותה לדו"ח שהצמיד לתיק ולפנינו "תפירת תיק".

לצד טענות אלה, טוען המערער, בעמ' 4 להודעת הערעור: **"יש לזכור כי אין מחלוקת שהרכב הראשון היה של יהודית, אחריו יפת אחריו הנאשם"**. מקשה המערער וטוען איך יכול היה יפת בעל הפולו לפגוע ברכב הסובארו של יהודית אם הוא עמד בנתיב ההמתנה והיא עמדה מאחוריו וחיכתה לרמזור. ברור כי אחד מהם משקר.

עוד נטען, כי החקירות במשטרה הם אוסף של סילוף עובדות, שינוי גרסאות במטרה להפיל את המערער נכתבו בצורה של הודעה ולא חקירה. מדובר באותן המילים בשינוי נסיבות והשוטר גבע סידר את הגרסאות כדי להפיל את המערער.

עוד נטען, כי השוטר לא ניסה לברר המרחק בין רכב הפולו של יפת לרכב הסובארו של יהודית.

מוסיף וטוען המערער ומציין את גרסתו שלו למה שקרה באותו יום, אני מוצאת להביא את דברי המערער כפי שצוינו בהודעת הערעור:

"המערער נהג בטנדר על כביש 40 מדרום לצפון אחרי צומת ישרש ולפני הרמזור הראשון קרתה תאונה במקום שיש בו שלושה נתיבים לנסיעה בקו ישר לכיוון רמלה. הרמזור הראשון היה בצבע ירוק מכונית אחת בנתיב השמאלי בלמה בלימת חרום והופתעה בשיירה שעמדה וחיכתה בצד שמאל כדי שהרמזור שמעביר את המכוניות בנתיב ההמתנה בצד שמאל לכביש 431 יהפוך להיות מאדום לירוק וישחרר את המכוניות שכבר הצטברו, מלאו את נתיב ההמתנה ועמדו בתור בנתיב השמאלי שהוא נתיב רגיל ולא נתיב המתנה. בקיצור המכונית הזאת עצרה ואז עצרה אחריה המכונית של יהודית (הסובארו) ואז בא יפת (הפולו) מאחוריה ונכנס בה ואז בא הטנדר של הנאשם, הוא בלם מצד שמאל, יש את האי ואין אפילו מילימטר של שוליים שיברח אליהם. הטנדר ניסה לברוח לנתיב הימני אבל אז היה האוטובוס שנסע מימינו שמנע ממנו זאת וגם בלם, אגב זו ההוכחה החזקה ביותר שהרמזור הראשון היה בירוק כי נהג האוטובוס שעט קדימה לכיוון רמלה, לא היה מנוס אין לאן לברוח והתאונה נכפתה על נהג הטנדר אבל מכיוון שהוא הצליח לבלום הנזק ברכבו היה קל בחלק קדמי שמאלי ולא נזקק לטיפול רפואי..."

לאור כל האמור לעיל מבקש המערער לזכותו מהאשמות.

לעניין העונש מציין המערער, כי גזר דינו של המערער נגזר פעמיים בהיעדרו והעונש עמד על פסילה בפועל בת 45 יום וקנס ש1,200 ₪, לאחר שמיעת ראיות, גזר בימ"ש קמא פסילה בפועל לתקופה של 60 יום והקנס עמד על 1,500 ₪.

בית משפט נימק את השוני בין גזרי הדין בכך כי גזר הדין האחרון ניתן על בסיס חומר הראיות בתיק, נשקלו שיקולים לחומרה ולקולא וביהמ"ש אינו כפוף לפסיקה שניתנה בהיעדר המערער.

מכאן מסיק המערער כי בימ"ש קמא מודה שלא שקל השיקולים הנכונים ולאור זיכוי המערער מגרימת נזק לרכב

הסובארו, ההיגיון אומר שהעונש צריך להיות מופחת מזה שניתן קודם לכן.

באת-כוח המשיבה מבקשת לדחות הערעור על כל חלקיו.

לגופו של עניין דין הערעור להידחות.

בפתח הדברים אציין, כי בית משפט קמא זיכה את המערער מגרימת נזק והשלכות הנזק לכלי הרכב הראשון בשרשרת - הסובארו וזאת לאור ספק מסוים שנוצר לאור תיאור סדרי הפגיעה על ידי עדת תביעה 2, גב' יהודית אבוחרה הנהגת המעורבת, ועד תביעה 3 מר יפת ניסים נהג הפולו, הנהג המעורב, ומכיוון שהמשיבה לא מצאה לנכון להעיד את בוחן התנועה שיכול היה לשפוך אור על דרך התרחשות התאונה ומכיוון שמדובר בהליך פלילי, תוצאות הספק הינם זיכוי המערער מגרימת הנזק כאמור והרשעתו בכל הוראות החיקוק שצוינו ברישא לפסק דין זה הן לעניין הרכב פרטי מס' 4156810, פולו, בו נהג מר ניסים יפת.

נוכח זיכוי זה מצטמצם הערעור לשאלה אחת בלבד, האם המערער פגע ברכב הפולו שעמד לפניו והאם יצא ידי חובת תקנה 49א לתקנות התעבורה קובעת מהו המרווח שיש לשמור בין כלי רכב, וזו לשונה:

"לא ינהג אדם רכב בעקבות רכב אחר אלא תוך שמירה על רווח המאפשר לעצור בכל עת את הרכב ולמנוע תאונה בהתחשב במהירות הנסיעה של כלי הרכב במצב הדרך ובמצב הראות והתנועה בה."

מלשון תקנה זו, אנו למדים, כי על נהג רכב מוטלת חובה להיות ער למתרחש לפניו על הכביש, לשמור מרחק עצירה מהרכב הנוסע לפניו, לצפות אפשרות שיהא עליו לעצור את רכבו על מנת למנוע תאונה וכל זאת תוך הבאה בחשבון את מצב הדרך, מצב הראות והתנועה בדרך, ומהו מרחק סביר בין רכב נוסע לבין זה שלפניו? הוא אותו מרחק המאפשר לעצור מיידית את הרכב ולמנוע תאונה בכל רגע נתון. תקנה 49ב המציינת שמירת זמן של שניה בין רכבים באה להוסיף על תקנה 49א כפי שנפסק בע"פ 201/05 (כב' השו' עודד גרשון) בעניין עינת רביד.

בענייננו, המערער לא שמר מרחק ולא הספיק לבלום את רכבו ולא מנע פגיעה של רכבו ברכב הפולו.

זאת ועוד. בישיבת בית המשפט מיום 20.1.13, עמ' 14 לפרוטוקול, שורות 23, 24 אומר המערער בזו הלשון:

"היה רכב ראשון שבלם, אחריו רכב הסובארו בלם, רכב הפולו בלם ונכנס בסובארו ואני בלמתי ונכנסתי ברכב הפולו. התאונה התרחשה במסלול של קו ישר ולא בנתיב המתנה לירידה לכיוון 431 לכיוון מערב."

בעמ' 17 לפרוטוקול מיום 20.1.13, שורות 18, 19:

"ש. אם חוזרים לתקנה 49א מה יש לדבר אז אתה בעצם פגעת ברכב שהיה לפניך?

ת. כן."

ובהודעת הערעור חזר וציין המערער, את שקרה באותו יום והודה, כי פגע ברכב הפולו.

עצם העובדה שהמערער התנגש ברכב הפולו מלמדת שלא שמר מרחק ואופן נהיגתו עובר לתאונה על פי אמירותיו, מהווה עבירה של נהיגה רשלנית, נהיגה בקלות ראש כאשר פגע ברכב שבלם לפניו.

מכאן, הרשעת המערער בבימ"ש קמא בעבירות שצוינו בכתב האישום ביחס לרכב הפולו, נכונה היא. למעלה מן הצורך אציין, כי עולה מתוך ראיות תיק בית משפט קמא כי אין מחלוקת ממשית בדבר מיקום התאונה, גרסת המערער דומה לגרסת עדי התביעה. התאונה התרחשה בכביש 40 בנתיב הפונה שמאלה טרם הירידה לכביש 431.

עוד אציין, כי אין צורך לציין בכתב האישום או להביא ראיות לעניין הצומת הגדולה בכללותה שרק בנתיב אחד ממנו התרחשה התאונה. כתב האישום כפי שהוא עונה על דרישות תיאור העבירות. טענות המערער בדבר "תפירת תיק" נדחות מכל וכל.

כל טענותיו בערעור נטענו בבית משפט קמא ובימ"ש קמא התייחס לכל אחת מהטענות ואינני מוצאת מקום לשוב ולדון בטענות אלה נוכח השאלה האחת העומדת להכרעה.

למעלה מן הצורך אציין, כי לאחר עיון בפרוטוקול בית משפט קמא, במוצגים שהוגשו, אין סתירה בין הודעות עדת תביעה 2 לעד תביעה 3 במסגרת ת/2 עדת תביעה 2 מציינת במפורש כי התאונה היתה ביום 29.9.09 בשעה 17:45 והרכב שמאחוריה עמד גם הוא ובת/3 בשורה 4 מציינת עדת תביעה 2 כי הרכב שמאחוריה עצר. עד תביעה 3 יפת ניסים עצר ברמזור אדום, ירד לפנייה שמאלה לכיוון כביש 431.

התאונה עצמה התרחשה, על פי העולה מהמסמכים כולם, כולל תעודות רפואיות, ביום 29.9.09.

ולעניין גזר הדין, צודק בימ"ש קמא בקביעתו, כי אינו קשור בעונש שנגזר בהיעדר המערער לעונש שנגזר לאחר שמיעת ראיות בתיק ולאחר ששקל לקולא או לחומרה כל השיקולים הצריכים לעניין.

ערכאת הערעור תתערב בעונש באותם מקרים בהם העונש חורג לחומרה או לקולא ממתחם הענישה הסביר.

שיקול דעתה של ערכאת הערעור לא יבוא במקום שיקול דעתו של בימ"ש קמא, אלא אם מדובר במקרה החורג ממתחם הסבירות, כאמור לעיל.

אני מוצאת כי העונש שנגזר על המערער ראוי ואין להתערב בו.

הערעור נדחה.

המזכירות תשלח עותק פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, ז' אדר תשע"ד, 07 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.